

over, som Udgangspunkt for en ny Agitation med Hensyn til militære Foranstaltninger. Det synes, som man nu i særlig Grad vil hæfte sig ved det gamle Spørgsmaal om Danmarks formentlige Forpligtelser til at holde Vagt ved Indsejlingen til Østersøen. Jeg tror om det ærede Medlem Hr. Holger Andersen og hans Meningsfæller, at de — selvfølgelig — har den bedste, den alvorligste Hensigt med Hensyn til Bevarelsen af vort Lands Selvstændighed, men jeg beder de Folk, der nu vil benytte Locarno-Konferencens Resultater til paa ny at agitere for Foranstaltninger af sømilitær Art, være forvissede om, at vi, der ikke kan dele deres Betragtninger, vi, der lytter til den Tale, de fører, og som opfatter den som noget, der skal liste os ud paa nye Eventyr, ud fra vor Opfattelse har den samme ærlige Villie, den samme redelige Hensigt som de i Henseende til at ønske vort Lands Selvstændighed bevaret mellem de bestaaende Nationer.

Jeg nævnte for et Øjeblik siden, at der var talt om manglende Klarhed i Regeringens Politik, hvilke Udtalelser jeg altsaa betragter som fuldstændig uberettigede. Derimod synes jeg nok, saaledes som jeg for et enkelt Spørgsmaals Vedkommende har været inde paa, at der savnes forskelligt i Retning af Klarhed hos den ærede Opposition. Specielt er der hos Partiet Venstre, som jeg fremhævede før, ikke Klarhed med Hensyn til det toldpolitiske. Vi savner i høj Grad Klarhed paa dette Omraade. Og vi savner i høj Grad Klarhed med Hensyn til Partiets Stilling til andre af de i Øjeblikket foreliggende praktiske Spørgsmaal. Det forekommer mig, at naar man ser paa Venstres Stilling, kommer det til at staa for en, som om Venstre vilde skrive ovenover sin Virksomhed: Vi vil ikke, vi ønsker ikke! Man har ikke Villie til at være med i nogen af de praktiske Opgavers Løsning i Øjeblikket. Man har ikke Ønske om at gennemføre noget nyt. Men det danske Samfund kan ikke staa stille. Der trænges fremdeles til en fortsat Reformlovgivning, der trænges til økonomiske Reforme, der trænges til Uddybning af den sociale Lovgivning. Vi er ikke endnu færdige med den. Og naar jeg siger, at det staa for mig, som om Venstre passende baade paa det ene og det andet Sted kunde anvende Mottoet: Vi vil ikke, vi ønsker ikke, saa mener jeg at finde Berettigelse til at udtale mig saaledes bl. a. ved at læse visse Udtalelser, som kommer frem omkring paa de Møder, ved hvilke Venstres Ordførere taler. Jeg læste for ikke langt tilbage et Referat af en Tale,

som et af Tingets ærede Medlemmer, en Venstrefolketingsmand, har holdt ovre i sin Valgkreds, og hvori han sagde: Vi er i Virkeligheden, saa vidt jeg kan skønne, her i Danmark kommet saa vidt, at vi, saa vidt det er menneskeligt gørligt, har realiseret det gamle Program om at faa har for meget og færre for lidt. Ja, saaledes siger han; saa vidt er vi kommet. Har han Ret til at sige noget saadant? Er vi kommet saa vidt i Danmark, at vi har realiseret det gamle gode Program? Jeg skønner ikke rettere, end at det desværre er saaledes, at der er Tusinder af Mennesker i dette Land, der har for lidt, og som ser med Forventning hen til Lovgivningsmagten og ønsker, at den gennem Reforme skal skabe bedre Vilkaar for de fattige i Landet. Jeg sagde, at vi trængte til en økonomisk Lovgivning, og vi trængte til en fortsat Uddybning af de sociale Love. Jeg skal ikke fordybe mig i Spørgsmaalet, jeg ønsker bare at nævne et Par enkelte Ting.

Først ønsker jeg at sige, at jeg med Tilfredshed har lagt Mærke til, at den højtærede Socialminister for kort Tid siden har meddelt Pressen, at han beskæftiger sig med Spørgsmaalet om en Reform af vor Arbejdsloshedslovgivning. Jeg ved meget vel, at denne Lovgivning, saaledes som den foreligger, er en Frugt af en Overenskomst, der for nogle Aar siden sluttedes mellem Partiernes her i Rigsdagen. Men det kan ikke være anderledes, end at der er indvundet Erfaringer med Hensyn til denne Lovs Benyttelse, der gør det ønskeligt, at man, paa enkelte Omraader i hvert Fald, kommer ind paa Tanken om at ændre den. Det, jeg her tænker paa, er i særlig Grad Spørgsmaalet om det offentlige Forhold til de Arbejdsloshedskassemedlemmer, der har været saa længe arbejdsløse, at Understøttelsen for dem er sluppet op. Mange af dem er kommet ud i saadanne Tilstande, at der er god Grund til, at det offentlige har Opmærksomheden henvendt paa dem.

Endvidere er der god Grund til, som jeg sagde, at fortsætte med den sociale Lovgivning. Der er god Grund til at beskæftige sig saavel med Spørgsmaalet om en Forbedring af Enkellovgivningen som af Aldersrentelovgivningen. Hvorledes stiller man sig nu fra Venstres Side overfor Spørgsmaalet om Enkerne? Ja, jeg lægger Mærke til, at det Forslag, som nu foreligger til Behandling, og som er fremsat af den højtærede Indenrigsminister, behandler man i Venstres Presse under Overskriften: Det glade Vanvid. Saaledes bedømmer man en Reform, der tager Sigte paa at gavne en